

Arrest

nr. 162 425 van 19 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 5 mei 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 maart 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekster ter kennis gebracht op 23 april 2015.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat F. HASOYAN en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekster, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt op 15 september 2009 België binnen en vraagt op dezelfde dag asiel aan. Op 18 november 2010 beslist de adjunct-Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 57 713 van 10 maart 2011 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekster.

1.2. Op 1 juli 2010 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 19 oktober 2012 wordt de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard.

1.3. Op 6 november 2012 wordt aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.4. Op 16 november 2012 dient de verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 16 januari 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Op dezelfde dag wordt tevens aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

1.5. Op 10 december 2012 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 1 oktober 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt aan de verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven. Bij arrest nr. 126 692 van 3 juli 2014 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissingen.

1.6. Op 7 februari 2013 dient de verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 25 april 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 130 016.

1.7. Op 15 april 2013 dient de verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 1 oktober 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.8. Op 1 juli 2014 dient de verzoekster een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 29 augustus 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 128 006 van 7 augustus 2014 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.9. Op 21 oktober 2014 dient de verzoekster een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.9.1. Op 4 december 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Nadat deze beslissing op 19 maart 2015 wordt ingetrokken, verwerpt de Raad bij arrest nr. 145 661 van 20 mei 2015 de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.9.2. Op 27 maart 2015 wordt de in punt 1.9. bedoelde aanvraag opnieuw onontvankelijk verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoekster op 23 april 2015 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 18.03.2011 en 25.10.2014 bij onze diensten werd ingediend door:

(…)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de

ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 24.03.2015 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.

GELIEVE ONDER GEEN BEDING DEZE BESLISSING TE BETEKENEN AAN A. T. (...) ZONDER DE BIJGEVOEGDE GESLOTEN OMSLAG.

(...)"

1.10. Op 5 november 2014 dient de verzoekster een tweede asielaanvraag in. Op 30 januari 2015 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.11. Op 5 februari 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 25 van de Universele verklaring van de Rechten van de Mens van 10 december 1948 (hierna: UVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoekster en de door haar naar voren gebrachte medische stukken vanwege de behandelende artsen.

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet (voorts: vw.) luidt als volgt:

“(…)”

Verzoekster is de stelling toegedaan dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

Verzoekster merkt op dat de DVZ rekening moet houden met de nieuwe medische attesten waarnaar het standaard medisch attest niet verwijst en die later toegevoegd worden (RvV 29 maart 2013, 100.322).

De RvS meent dat de RvV enkel rekening moet houden met de medische gegevens waarover de DVZ beschikte bij het nemen van de beslissing. De RvV mag geen rekening houden met de medische attesten die later werden toegevoegd. (RvS 26 maart 2013, 222.999).

In de initiële aanvraag dd. 25/10/2014 op basis van nieuwe medische elementen, werden de volgende medische stukken in hoofde van verzoekster naar voren gebracht:

- een omstandig medisch attest vanwege Dr. V. P. (...) dd. 21/10/2014;*
- een omstandig medisch attest vanwege Dr. B. M. (...) dd. 10/09/2014;*
- diverse medicatievoorschriften vanwege Dr. V. P. (...) dd. 21/10/2014 (2 bijlagen);*
- attesten psychologe N. K. K. (...) dd. 22/09/2014 (2 bijlagen);*

Verzoekster heeft daarenboven haar aanvraag op 26 maart '2015 en op 03 april '2015 geactualiseerd middels recente en pertinente medische stukken (Stukken 5, 6 en 7).

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c), en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen).

Niettegenstaande dat de arts adviseur van verwerende partij deze aanvullende medische stukken ingevolge voornoemde actualisatie niet in aanmerking heeft genomen, dient er te worden vastgesteld dat het medisch attest vanwege Dr. B. M. (...) dd. 10/09/2014 en de diverse medicatievoorschriften vanwege Dr. V. P. (...) dd. 21/10/2014 dewelke aan de initiële aanvraag werden gevoegd tevens buiten beschouwing werden gelaten door de arts adviseur.

Deze medische attesten spreken expliciet over een epilepsieaandoening en daar bijhorende nieuwe medicaties, wijl de arts adviseur in haar medisch advies dd. 24/03/2015 uitsluitend de psychische aandoening i.e. anxio-depressie van verzoekster onderzoekt en motiveert.

De motivering van verwerende partij is derhalve op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig, gelet op de door verzoekster naar voren gebrachte medische stukken in hoofde van verzoekster die hoofdzakelijk op basis van de verslagen vanwege specialisten werden opgesteld en waarin duidelijk nieuwe elementen werden ingeroepen dewelke niet in het kader van een eerdere aanvraag werden opgeworpen nl. de aandoening epilepsie en de daar bijhorende medicamenteuze opvolging en behandeling.

Er is dan geen enkele afdoende motivering in de bestreden beslissing te vinden waarom verwerende partij de aanvraag van verzoekster niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren aangaande de mogelijkheden van behandeling en opvolging in haar land van herkomst en de toegankelijkheid ertoe, temeer daar deze behandeling en opvolging in Armenië niet op adequate wijze aanwezig en toegankelijk is, zoals afdoende in de initiële verzoekschrift ex art. 9ter vw. aangetoond met een schending van art. 9ter van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen juncto het zorgvuldigheidsplicht tot gevolg.

Bovendien moet volgens de jurisprudentie van de Raad van State, de administratie wanneer er medische elementen worden ingeroepen in het kader van een aanvraag tot machtiging tot verblijf een

grondig onderzoek van de medische situatie van de vreemdeling door “de noodzakelijke onderzoeken” te verrichten, ten einde volledig op de hoogte te zijn van de situatie van de persoon, waarvan de gezondheidsstaat voorgesteld wordt als zijnde deficiënt en om in staat te zijn om zich uit te spreken “in perfecte kennis van zaken” (Raad van State, arrest n° 91.709 van 19 december 2000, vrije vertaling).

In de voorhanden zijnde geval is verwerende partij niet overgegaan tot één van deze onderzoeken.

Men kan in het verlengde hiervan niet anders dan te concluderen dat het rapport van de artsadviseur de voorgelegde medische elementen aangaande de hoofdaandoeningen in hoofde van verzoekster niet op een geldige wijze weerlegt, doch slechts op een zeer algemene wijze expliciteert dat de globale gezondheidssituatie niet gewijzigd is in hoofde van verzoekster, en dit in strijd met de medische attesten vanwege o.a. de specialisten dewelke duidelijk over een totaal andere medische aandoening spreken dan de psychische aandoening anxio-depressie van verzoekster dewelke slechts één van de medische kwalen impliceert.

Door het ontbreken van het overgaan tot de nodige onderzoeken en het niet in aanmerking nemen van het geheel van de door verzoekster opgeworpen nieuwe medische elementen, weerlegt verwerende partij niet op een ernstige wijze het risico dat een verwijdering van het Rijk, een onmenselijke en vernederende behandeling kan teweegbrengen in hoofde van verzoeker in de zin van art. 3 van het EVRM (Raad van State, arrest n° 93.594 van 27 februari 2001).

Bovendien diende verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in het land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wat in casu het geval.

Aangezien verwerende partij geen rekening heeft gehouden met deze niet onbelangrijke omstandigheid.

Dat verwerende partij hier grovelijk onzorgvuldig is te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding en alle bijgebrachte bewijsstukken. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden en concrete documenten van de zaak.

‘Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)’.

‘Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)’. De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

De bestreden beslissing komt derhalve tekort aan de zorgvuldigheidsplicht en schendt bovendien art. 9ter vrw. en de uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken. Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 9ter en 62 Vreemdelingenwet,
- de artikelen 10 en 11 van de gecoördineerde Grondwet ;
- de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991,
- de beginselen van behoorlijk bestuur waaronder de zorgvuldigheidsplicht,

- artikel 25 van de Universele Verklaring van de rechten van de mens,
- artt. 2 en 3 EVRM.

Ter ondersteuning houdt de verzoekende partij voor dat zij haar aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet op 26.03.2015 en 03.04.2015 geactualiseerd heeft middels recente en pertinente medische stukken.

Hij geeft zelf aan dat hiermee geen rekening kon worden gehouden vermits de bestreden beslissing dateert van 27.03.2015, en stelt vervolgens dat ook de medische attesten d.d. 10.09.2014 en 21.10.2014 buiten beschouwing werden gelaten.

De ambtenaar-geneesheer zou enkel de anxio-depressie van de verzoekende partij hebben onderzocht en niet de epilepsieaandoening.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de Wet van 29.07.1991 gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht heeft beslist dat de aanvraag van verzoekende partij onontvankelijk is.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° (...);

2° (...);

3° (...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° (...)" (onderlijning en vetschrift toegevoegd).

In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris de medische stukken van de verzoekende partij overgemaakt aan de arts-adviseur, opdat deze conform artikel 9ter §3, 4° van de Vreemdelingenwet een advies kan geven nopens de door verzoekende partij ingeroepen ziekte.

De arts-adviseur heeft de medisch getuigschriften die verzoekende partij heeft voorgelegd bij de aanvraag geëvalueerd, doch vastgesteld dat de door verzoekende partij ingeroepen ziekte niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

In het advies maakt de arts-adviseur uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

“Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 25.01.2011 en de medische stukken d.d. 17.05.2011, 11.10.2011, 20.06.2012, 25.09.2012, 18.12.2012, 31.01.2013, 21,10.2014 en 10.09.2014 blijkt dat de beschreven anxio-depressie actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Het betreft een psychische aandoening die als dusdanig niet te objectiveren valt, evenmin als de noodzaak om ze te behandelen.

Door een dergelijke aandoening aan te wenden om een regularisatie tot verblijf te bekomen, wordt het genezingsproces ervan niet in de hand gewerkt omdat betrokkene er baat bij heeft zich conform de diagnose te blijven affirmeren. Enkel een beslissing dienaangaande in deze of gene zin kan deze impasse doorbreken en is een conditio sine qua non in het therapeutisch proces. Dit wordt in casu aangetoond door het feit dat betrokkene reeds gedurende 5 jaar behandeld wordt zonder dat er in het medisch dossier melding wordt gemaakt van enige verbetering. Het toont ook aan dat het gebruik van psychofarmaca hier louter symptomatisch werkt en niet voor genezing zorgt. Evenmin blijkt de psychotherapie te hebben gezorgd voor enige beterschap, het is aldus duidelijk dat betrokkene ondanks alle behandelingen steeds blijft zitten met de onzekerheid aangaande de verblijfstoestand. Het risico op suïcide is van louter speculatieve aard.

Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Betrokkene legt tevens een document d.d. 22.09.2014 voor, afgeleverd door een psycholoog. De informatie in dit document is echter niet van die aard dat zij mijn beoordeling wijzigt van de diagnostische en klinische gegevens die blijken uit het voorgelegd doktersgetuigschrift.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel.”

Verweerder laat gelden dat aldus uit het advies van de arts-adviseur uitdrukkelijk blijkt dat er geen sprake is van een aandoening als bedoeld in art. 9ter, § 1 Vreemdelingenwet.

De ambtenaar-geneesheer heeft wel degelijk rekening gehouden met de medische attesten d.d. 10.09.2014 en 21.10.2014. Er wordt in het advies ook uitdrukkelijk melding gemaakt van voormelde medische attesten.

De arts-adviseur motiveert in voormeld advies dd. 24.03.2015 dat de anxio-depressie een psychische aandoening betreft die niet te objectiveren valt, evenmin de noodzaak om ze te behandelen.

Op het standaard medisch getuigschrift d.d. 21.10.2014 staat weliswaar een vermelding van “absences de type épileptique”, doch dit is geen diagnose van epilepsie alsdusdanig, maar louter een symptoom van de aandoening van anxio-depressie.

De beschouwingen van verzoekende partij als zou ten onrechte geen onderzoek zijn gevoerd naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst, gaan klaarblijkelijk voorbij aan de inhoud van de bestreden beslissing en het advies van de arts-adviseur zelf.

Immers werd geoordeeld dat de ingeroepen aandoening geen voldoende graad van ernst vertoont, die noodzakelijk is opdat een machtiging tot verblijf zou kunnen worden toegekend. Ongeacht de beschikbaarheid van medische behandeling in het land van herkomst, kan er dus nooit sprake zijn van een mensonterende behandeling in de zin van art. 9ter, § 1 Vreemdelingenwet.

Zie ook:

“De Raad wijst er verder op dat op de ambtenaar-geneesheer geen verplichting rust om de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst of verblijf te onderzoeken indien reeds is vastgesteld dat de aangevoerde aandoeningen niet voldoende ernstig zijn en kennelijk niet beantwoorden aan aandoeningen in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Louter ten overvloede stelt de Raad daarnaast ook vast dat verzoeker zelf op geen enkele wijze aantoonde dat als gevolg van de bestreden beslissing zijn behandeling zal worden stopgezet of dat hij in zijn herkomstland geen adequate behandeling en opvang kan genieten.”

“Daar door de ambtenaar-geneesheer werd geconcludeerd dat een medische behandeling voor de mentale aandoeningen waaraan tweede verzoekster lijdt niet echt vereist is, diende geen verder onderzoek te worden doorgevoerd naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de behandelingsmogelijkheden voor deze aandoeningen en diende de controlearts niet nader in te gaan op de door verzoekers aangebrachte toelichting inzake de staat van de gezondheidszorg in Macedonië.” (R.v.V. nr. 110.809 dd. 27.09.2013)

“De arts wijst er herhaaldelijk op dat het kind aangepast onderwijs nodig heeft maar komt tot de conclusie dat de behandeling veeleer pedagogisch is dan medisch. De arts stelt hierbij ook letterlijk dat er geen risico is op een menonwaardige of vernederende behandeling indien er geen behandeling zou zijn in het herkomstland. Bij deze heeft de arts wel degelijk geantwoord op de vraag naar het reële karakter van het risico op een menonwaardige behandeling bij gebrek aan medische behandeling.” (R.v.V. nr. 109.933 dd. 17.09.2013)

Verzoekende partij houdt voor dat enkel het levensbedreigend karakter van de aandoening zou zijn onderzocht.

Deze kritiek berust schijnbaar integraal op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing en het advies, nu in het advies ook werd gemotiveerd dat er geen sprake is van een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst.

Bijgevolg kan enkel worden besloten dat de door de verzoekende partij aangehaalde problemen op manifeeste wijze niet beantwoorden aan de inhoud van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij beperkt zich tot een algemeen theoretisch betoog betreffende de interpretatie van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, doch zij slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de arts-adviseur op kennelijk onredelijke wijze zou hebben gehandeld bij het verlenen van het advies, noch dat deze met bepaalde medische stukken die voorlagen geen rekening zou hebben gehouden.

Gezien voormeld advies heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de aanvraag van verzoekende partij geheel terecht en overeenkomstig artikel 9ter §3, 4° van de wet, onontvankelijk verklaard.

Zie in die zin:

“Er dient opgemerkt te worden dat het niet aan de Raad toekomt om zich in de plaats van de behandelende ambtenaar-geneesheer te stellen en de medische toestand opnieuw te gaan beoordelen. (...) In de mate dat verzoekster het niet eens is met het oordeel van de ambtenaar-geneesheer vraagt zij om een nieuwe beoordeling van haar medische gegevens. Dit laatste is echter een beoordeling die niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toekomt.

Waar verzoekster loutere kritiek levert op het advies van de ambtenaar-geneesheer en zich beperkt tot het opnieuw verwijzen naar de voorgelegde medische stukken, slaagt verzoekster niet in om aan te tonen dat de ambtenaar-geneesheer het voorgelegde medisch standaard getuigschrift steunend op een foutieve feitenvinding of op een onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft beoordeeld, noch dat de ambtenaar-geneesheer het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft miskend.

Eveneens toont verzoekster niet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze of met miskening van artikel 9ter van de vreemdelingenwet tot de bestreden beslissing is gekomen.” (R.v.V. nr. 107.491 van 29 juli 2013)

Het enig middel van verzoekende partij is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat uit het medisch advies van de arts-adviseur van 24 maart 2015 kennelijk niet blijkt dat de verzoekster lijdt “aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico

inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft". In dit medisch advies, dat onder gesloten omslag samen met de bestreden beslissing aan de verzoekster werd overhandigd en dat wordt geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt toegelicht dat de anxio-depressie actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de verzoekster, nu het "een psychische aandoening (betreft) die als dusdanig niet te objectiveren valt, evenmin als de noodzaak om ze te behandelen". Voorts wordt in het advies overwogen dat "(d)oor een dergelijke aandoening aan te wenden om een regularisatie tot verblijf te bekomen, (...) het genezingsproces ervan niet in de hand (wordt) gewerkt omdat betrokkene er baat bij heeft zich conform de diagnose te blijven affirmeren" en dat "(e)nkelen een beslissing dienaangaande in deze of gene zin (...) deze impasse (kan) doorbreken en (...) een conditio sine qua non (is) in het therapeutisch proces", wat "in casu (wordt) aangetoond door het feit dat betrokkene reeds gedurende 5 jaar behandeld wordt zonder dat er in het medisch dossier melding wordt gemaakt van enige verbetering". Dit laatste "toont ook aan dat het gebruik van psychofarmaca hier louter symptomatisch werkt en niet voor genezing zorgt" en dat de psychotherapie evenmin blijkt "te hebben gezorgd voor enige beterschap", zodat het duidelijk is dat de verzoekster "ondanks alle behandelingen steeds blijft zitten met de onzekerheid aangaande de verblijfsstoestand". Met betrekking tot het risico op suicide wordt in het advies gesteld dat dit "van louter speculatieve aard (is)". Hieruit concludeert de arts-adviseur dat er "actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling (bestaat) wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst" en dat er bijgevolg "kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van (a)rtikel 9ter van (de wet van) 15 december 1980".

De verzoekster laat gelden dat zij haar initiële aanvraag van 21 oktober 2014 om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft aangevuld met onder meer een omstandig medisch attest van Dr. V.P. van 21 oktober 2014 dat expliciet spreekt over een epilepsieaandoening en daarbij horende nieuwe medicaties, terwijl de arts-adviseur in zijn medisch advies van 24 maart 2015 uitsluitend haar psychische aandoening, met name de anxio-depressie, onderzoekt en motiveert. Zij meent dan ook dat de motivering niet afdoende, nauwkeurig en volledig is.

Het medisch attest van Dr. V.P. van 21 oktober 2014 vermeldt onder punt B., waar gevraagd wordt een beschrijving te geven van de aard en de graad van ernst van de aandoeningen op basis waarvan de machtigingsaanvraag is ingediend, naast "*Etat dissociatif post-traumatique sévère avec somatisations et hallucinations*" tevens "*Absences de type épileptique*".

Hoewel in het medisch advies van de arts-adviseur van 24 maart 2015 wordt verwezen naar het medisch attest van 21 oktober 2014, blijkt hieruit niet dat een onderzoek naar de epileptische absences van de verzoekster heeft plaatsgehad. Dit blijkt evenmin uit de motieven van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat gemotiveerd is inzake een van de aandoeningen op basis waarvan de verzoekster om een machtiging tot verblijf heeft gevraagd.

De verwerende partij werpt hiertegen op dat de "*absences de type épileptique*" geen diagnose van epilepsie als dusdanig is, maar louter een symptoom van de aandoening van anxio-depressie. Dit blijkt evenwel niet uit het advies van de arts-adviseur van 24 maart 2015 of uit de motieven van de bestreden beslissing. Evenmin blijkt dit uit het voorgelegde medisch attest van 21 oktober 2014 of uit enig ander stuk van het administratief dossier. De verwerende partij maakt aldus niet aannemelijk dat afdoende wordt gemotiveerd omtrent de in de voorgelegde medische attesten beschreven aandoeningen van de verzoekster.

In zoverre de verwerende partij nog voorhoudt dat de verzoekster inhoudelijke kritiek levert op de motieven van de bestreden beslissing en dat zij blijk geeft kennis te hebben van de motieven van de bestreden beslissing, wordt er op gewezen dat de loutere omstandigheid dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, niet met zich brengt dat zij er geen belang bij zou kunnen hebben om aan te voeren dat niet alle motieven worden weergegeven in die beslissing, derwijze dat er ook sprake is van een schending van de formele motiveringsplicht.

De bestreden beslissing is genomen met schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

3.3.2. Voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Nu de eventuele gegrondheid van de overige grieven uit het enig middel niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (*cf.* RvS 18 december 1990, nr. 36.050 en RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 maart 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN